



Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 1553/06
11.04.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Slobodana Dražića, predsednika veća, mr Ljubice Jeremić, Vlaste Jovanović, Jelene Borovac i Biljane Dragojević, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog "BB", radi poništaja rešenja o otkazu ugovora o radu, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Nišu Gž.I broj 525/06 od 19. juna 2006. godine, u sednici održanoj 11. aprila 2007. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog izjavljena protiv presude Okružnog suda u Nišu Gž.I broj 525/06 od 19. juna 2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Nišu P1 broj 1957/06 od 06. marta 2006. godine, izrekom u stavu prvom, usvojen je tužbeni zahtev i poništeno rešenje o otkazu ugovora o radu broj 3878 od 01. juna 2005. godine, te je tuženi obavezan da tužioca vrati u radni odnos i prizna mu sva prava na radu i po osnovu rada, počev od 01. juna 2005. godine, pa do dana povratka na rad. Izrekom u stavu drugom, tuženi je obavezan da tužiocu isplati troškove parničnog postupka u iznosu od 27.000,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Niša Gž.I broj 525/06 od 19. juna 2006. godine, žalba tuženog odbijena je kao neosnovana i potvrđena presuda Opštinskog suda u Nišu P1. broj 1957/05 od 06. marta 2006. godine.

Protiv navedene presude drugostepenog suda, reviziju je blagovremeno izjavio tuženi, zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu člana 399. ZPP i našao da revizija nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

Neosnovano je ukazivanje revidenta na apsolutno bitnu povredu iz člana 361. stav 2. tačka 12. ZPP, jer je pobijana presuda sa jasnim i neprotivrečnim razlozima o odlučnim činjenicama. Preostalim delom revizije kojim se ukazuje na bitne povrede odredaba parničnog postupka, napada se utvrđeno činjenično stanje, što nije dozvoljeno u postupku po reviziji, na osnovu člana 398. stav 2. ZPP.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, naredbom direktora tuženog od 20. aprila 2005. godine određen je prekovremeni rad za sve zaposlene za dan 23. april 2005. godine (subota, koji je inače bio neradni dan), zbog potrebe procesa rada, iznenadnog povećanja obima posla i neophodnosti da se u određenom roku završe obaveze preuzete ugovorima. Šef gradilišta je tužioca, kao i sve ostale zaposlene na gradilištu, upoznao sa

naredbom direktora 22.aprila 2005. godine. Tužilac je, kao i ostali zaposleni, odbio da radi u subotu i nije došao na rad. Dana 28. aprila 2005. godine pismeno je upozoren na nastali otkazni razlog. Pobjinano rešenje o otkazu ugovora o radu doneto je 01. juna 2005. godine, zbog povrede radne obaveze iz člana 179. stv 1. tačka 2. Zakona o radu, jer je svojom krivicom učinio povredu radne obaveze utvrđene opštim aktom i ugovorom o radu (tačka 24. alineja 1. – neizvršavanje odluke i naloga direktora i neposrednog rukovodioca i nepoštovanje odluka organa preduzeća iz ugovora o radu).

Polazeći od utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno su nižestepeni sudovi usvojili tužbeni zahtev, uz razloge koje u celini prihvata i Vrhovni sud, pa nisu osnovani navodi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava.

Tužilac je, kao i ostali zaposleni na terenu, obavljao redovne poslove svoga radnog mesta, na izvršavanju ugovorom preuzetih obaveza. Pismena naredba direktora od 20. aprila 2005. godine, odnosi se na isti posao, vezan za obaveze preuzete zaključenim ugovorima. Prema tome, po pravilnom opredeljenju pobijane presude, izostali su zakonski uslovi iz odredbe člana 53. Zakona o radu iz 2005. godine za osnovano i zakonito uvođenje prekovremenog rada. Ne radi se o slučaju više sile, iznenadnog povećanja obima posla, niti o neplaniranom poslu.

S druge strane, u konkretnom slučaju ne može biti reči ni o zakonito uvedenoj preraspodeli radnog vremena u smislu odredbe člana 57. istog Zakona. U pitanju je naredba za rad u određeni dan, a ne preraspodela radnog vremena za duži vremenski period, kako propisuje navedena odredba Zakona.

Poslodavac, prema odredbi člana 56. Zakona o radu ima mogućnost da radnu nedelju i raspored radnog vremena organizuje na drugi način, ukoliko se rad obavlja u smenama, noću ili kad priroda posla i organizacija rada to zahteva. Međutim, u takvoj situaciji je poslodavac dužan da zaposlenog obavesti o rasporedu i promeni rasporeda radnog vremena najmanje 7 dana pre promene rasporeda radnog vremena. U konkretnom slučaju nije poštovana ni ova odredba Zakona o radu, jer je radni nalog dat u petak, 22. aprila 2005. godine, za subotu – 23. aprila 2005. godine.

Polazeći od izloženog, pravilno je opredeljenje nižestepenih sudova da tužilac nije počinio povredu radne obaveze zbog koje bi bili ispunjeni uslovi da mu se otkáže ugovor o radu u smislu navedenih odredaba Zakona o radu i ugovora o radu. Tačkom 2. ugovora o radu između tužioca i tuženog, između ostalog je propisano da je poslodavac dužan da zaposlenog obavesti o promeni režima radnog vremena najkasnije 7 dana pre promene. Prema tome, tužilac nije počinio težu povredu radnih obaveza neizvršavanja odluke i naloga direktora, ili naloga neposrednog rukovodioca i nepoštovanja odluka organa preduzeća time što je odbio da radi narednog dana, jer naredba o radu u neradnu subotu i saopštenje te naredbe nije dato u skladu sa zakonom.

Polazeći od izloženog, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci, na osnovu člana 405. ZPP.

Predsednik veća-sudija

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

RR